

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně **DENIM CZ, spol. s r. o.**, se sídlem Praha 1, Na Příkopě 22, zastoupené JUDr. Ing. Ondřejem Lichnovským, advokátem se sídlem v Prostějově, Sádky 1605/2, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 427/31, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 10. 2017, č. j. 11Af 19/2017-46,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni na nákladech soudního řízení částku 8.228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce JUDr. Ing. Ondřeje Lichnovského.

Odůvodnění:

[1] Finanční úřad pro hlavní město Prahu (dále jen „správce daně“) vydal dne 4. 3. 2016 celkem 24 dodatečných platebních výměrů na daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“), kterými žalobkyni doměřil DPH za zdaňovací období duben až prosinec 2010, leden až prosinec 2011 a leden, listopad a prosinec 2012. Odvolání proti těmto rozhodnutím žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 27. 2. 2017, č. j. 9375/17/5300-21441-711972.

[2] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu k Městskému soudu v Praze, který napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Městský soud

shledal rozhodnutí žalovaného vnitřně rozporným. Konstatoval, že žalovaný na jedné straně uvedl, že dodání zboží žalobkyni společností J. K. Consult, s. r. o. (dále jen „společnost J. K. Consult“) je zdanitelným plněním a žalobkyně splnila hmotně právní podmínky pro vznik nároku na odpočet DPH, tento nárok však má být žalobkyni odepřen, neboť jednotlivé transakce představují podvod na DPH. Na straně druhé žalovaný vycházel z výsledků daňové kontroly u dodavatele žalobkyně, společnosti J. K. Consult, z nichž vyplynulo, že této společnosti za předmětná zdaňovací období nevznikla žádná daňová povinnost, neboť ke zdanitelnému plnění mezi ní a žalobkyní vůbec nedošlo. Správce daně společnosti J. K. Consult pak tuto situaci kvalifikoval jako zneužití systému DPH.

[3] Podle městského soudu je přitom třeba rozlišovat případ, kdy nárok na odpočet DPH plátcí vůbec nevznikne, jelikož nebylo prokázáno uskutečnění zdanitelného plnění, od případu, kdy nárok na odpočet DPH plátcí sice vznikl, protože zdanitelné plnění bylo fakticky uskutečněno, ale z určitých důvodů jej daňovému subjektu nelze přiznat, tj. zejména v situaci, kdy plátcé byl účastníkem daňového podvodu, respektive měl či mohl vědět o podvodném jednání jiného subjektu v řetězci obchodních transakcí, a dále za situace, kdy dochází k nárokování odpočtu v důsledku zneužití práva, protože jediným cílem uskutečněných plnění je získání daňového zvýhodnění. Tyto závěry plynou z judikatury Soudního dvora Evropské unie, zejména z rozsudků ze dne 12. 1. 2006, C-354/03, C-355/03 a C-484/03, spojené věci *Optigen a další*, ze dne 21. 2. 2006, C-255/02, *Halifax a další*, ze dne 6. 7. 2006, C-439/04 a C-440/0, spojené věci *Axel Kittel*, a ze dne 21. 6. 2012, C-80/11 a C-142/11, spojené věci *Mahagében a Dávid*. Městský soud uvedl, že kvalifikace skutkového děje jako podvodu na DPH v sobě nutně zahrnuje závěr o prokázání uskutečnění zdanitelného plnění.

[4] Městský soud se v odůvodnění dále zabýval rozlišením *zneužití* právní úpravy DPH a *podvodu* na DPH. Uvedl, že v případě zneužití práva dochází k umělému vytvoření podmínek pro získání výhody plynoucí z práva, aniž by byly právní normy formálně porušeny. Naproti tomu v případě podvodu na DPH dochází k porušení právních norem, kdy například jeden z účastníků obchodu neodvede státní pokladně vybranou daň a další si ji odečte, a to za účelem získání daňového zvýhodnění; v jádru jde v případě podvodu vždy o to, že státní pokladně není odvedena určitá částka získaná jako DPH. Jelikož však městský soud shledal z výše uvedených důvodů nepřekoumatelným, nezabýval se již věcnými námitkami žalobkyně proti závěrům žalovaného, že se účastnila podvodu na DPH. Žalovanému uložil, aby v novém rozhodnutí postavil najisto, zda se v projednávané věci zdanitelné plnění uskutečnilo, a teprve poté případně učinil závěr o tom, zda se žalobkyně účastnila podvodu na DPH nebo zneužití systému DPH. Námitky žalobkyně proti způsobu vedení dokazování městský soud naopak neshledal důvodnými.

[5] Proti tomuto rozsudku podává žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou opírá o důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[6] Stěžovatel je toho názoru, že za zneužití práva lze v obecné rovině označit plnění, která nejsou uskutečněna v rámci obvyklých podmínek, ale odehrávají se pouze s cílem získat zneužívajícím způsobem výhody. Zákaz zneužití práva tedy vede k zákazu čistě vykonstruovaných plnění zbavených hospodářské reality. Správce daně společnosti J. K.

Consult ve zprávě o daňové kontrole vyloučil všechna deklarovaná zdanitelná plnění ve vztahu k žalobkyni, kdy konstatoval, že šlo o zneužití práva. Z tohoto konstatování však nelze dovodit, že předmětné transakce fakticky neproběhly. Naopak správce daně konstatoval nestandardní okolnosti těchto transakcí, jejich ryze umělý charakter, apod. Stěžovatel nerozporuje názor městského soudu, že předpokladem pro kvalifikaci situace jako podvodu na DPH nebo zneužití práva je vždy existence zdanitelného plnění; důsledkem zneužití práva je pak navození stavu, jako by k uskutečnění obchodních transakcí nedošlo. Městský soud nezohlednil právní rámec a závěry správce daně konstatující zneužití práva jako hlavní cíl předmětných obchodních transakcí, a naopak vytrhl z kontextu zprávy o daňové kontrole u společnosti J. K. Consult dílčí pasáže, na nichž vystavěl závěr o rozpornosti argumentace v napadeném rozhodnutí.

[7] Dále stěžovatel upozorňuje, že daňové řízení vedené u společnosti J. K. Consult bylo samostatným řízením, vedeným nezávisle na daňové kontrole u žalobkyně. To vysvětluje, že závěry správců daně u těchto dvou daňových subjektů byly odlišné: v napadeném rozhodnutí stěžovatel u žalobkyně konstatoval splnění hmotně právních podmínek pro přiznání nároku na odpočet ve smyslu § 72 zákona o dani z přidané hodnoty, v návaznosti na to se pak zabýval objektivními okolnostmi případu nasvědčujícími existenci daňového podvodu. Na základě těchto zjištění učinil závěr, že žalobkyně o podvodu mohla a měla vědět. Naopak u společnosti J. K. Consult shledal zneužití práva.

[8] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti argumentaci stěžovatele odmítla. Uvedla, že závěr, dle kterého předmětné transakce fakticky neproběhly, není v žádném případě dovozován z konstatování správce daně ohledně zneužití práva; k uvedenému závěru lze dospět zcela nezávisle na tomto konstatování. Žalobkyně považuje za vnitřně rozpornou i zprávu o daňové kontrole u společnosti J. K. Consult. Na citaci jejích konkrétních pasáží dokládá, že správce daně této společnosti shledal na jedné straně zneužití právní úpravy DPH, na straně druhé na několika místech konstatoval, že se předmětné obchody reálně neuskutečnily; tyto závěry jsou však neslučitelné. Bez ohledu na to pak stěžovatel v napadeném rozhodnutí posuzoval věc jako podvod na DPH – tato úvaha však předpokládá, že k uskutečnění deklarovaného plnění došlo a veškeré hmotně právní podmínky pro odpočet DPH byly splněny. Jestliže ale společnost J. K. Consult nebyla povinna odvést DPH, protože se plnění neuskutečnilo, nelze žalobkyni činit spoluodpovědnou za to, že tato společnost DPH neodvedla.

[9] Žalobkyně nijak nezpochybňuje tvrzení stěžovatele, že řízení u jiného daňového subjektu je samostatným řízením. Předmětem sporu však není správnost závěrů správce daně společnosti J. K. Consult, ale otázka srozumitelnosti a přezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného vydaného v její věci.

[10] Podle žalobkyně je podstatné, že krajský soud neposuzoval věcnou správnost závěru o (ne)splnění podmínek pro uplatnění odpočtu DPH, nýbrž srozumitelně poukázal na vnitřní rozpornost odůvodnění žalovaného, které pro jeho závěr neposkytuje dostatečný a přezkoumatelný podklad.

[11] V doplnění kasační stížnosti stěžovatel podrobně popsal ekonomickou činnost společnosti J. K. Consult a průběh transakcí mezi ní, žalobkyní a dalšími obchodními

společnostmi při obchodování s neopracovaným kamenem. Poukázal na personální propojenost těchto společností i skutečnost, že zúčastněné společnosti měly své sídlo na téže (virtuální) adrese. Upozornil dále, že ačkoli se jednalo o transakce ve velkých finančních objemech, neexistovaly o těchto obchodech písemné smlouvy, doklady o původu ani o kvalitě zboží. Společnost J. K. Consult nemá vlastní internetové stránky, nedisponovala ani katalogem zboží a vzorkovníkem kamene. Nadto uvedená společnost se žalobkyní nepřestala obchodovat ani poté, co byla žalobkyně opakovaně několik měsíců v prodlení s úhradou ceny za zboží. Všechny tyto skutečnosti podle stěžovatele svědčí o tom, že posuzované transakce byly součástí řetězce zasaženého podvodem na DPH.

[12] Ve vyjádření k tomuto doplnění žalobkyně setrvala na svém názoru, že napadené rozhodnutí je vnitřně rozporné. Uvedla, že pokud správce daně v jednom daňovém řízení (u odběratele) argumentuje výsledky druhého daňového řízení (u dodavatele), musí se náležitě vypořádat se závěry souvisejícího řízení a případné rozpory v řádném důkazním řízení odstranit; k tomu odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119. Připomněla, že podle judikatury tohoto soudu je existence daňové ztráty základním předpokladem pro to, aby daňový subjekt mohl být odpovědný za účast na daňovém podvodu. Správce daně je tak vždy povinen nalézt chybějící daň v daném řetězci. Společnost J. K. Consult však za předmětná zdaňovací období řádně podala daňová přiznání, ve kterých přiznala daňovou povinnost z plnění poskytnutého daňovému subjektu a výslednou daň uhradila. Údajná daňová ztráta tak vznikla proto, že správce daně předmětná plnění následně vyloučil, a tím vyloučil i tvrzenou daňovou povinnost společnosti J. K. Consult; ztráta tedy vznikla až *ex post*, po uskutečnění předmětných obchodních transakcí, v důsledku dodatečného vyměření daně odchylně od podaného daňového přiznání, nikoliv na základě úmyslného podvodného jednání jakéhokoliv článku řetězce. Povědomost daňového subjektu o údajném podvodu se ovšem musí hodnotit k okamžiku uskutečnění posuzovaných obchodních transakcí. Správce daně neprokázal existenci daňové ztráty, naopak tvrzená daňová ztráta byla způsobena nesprávným posouzením věci správcem daně.

[13] Ve vztahu k objektivním okolnostem, které tvrdí stěžovatel v doplnění kasační stížnosti, žalobkyně uvedla, že tyto nebyly předmětem přezkumu městským soudem a nejsou ani předmětem řízení o podané kasační stížnosti. Podotkla, že podle judikatury každá nestandardnost nutně neznamená, že došlo k daňovému podvodu, a už vůbec nepredikuje, že žalobkyně o podvodu věděla nebo měla a mohla vědět. Žalobkyně poukázala též na doktrínu „*jediného možného vysvětlení*“ a „*předsudek zpětného hodnocení*“, zpochybnila také, že by zjištění ohledně virtuálního sídla, personální propojenosti zúčastněných subjektů a absence písemných smluv a dokladů svědčilo bez dalšího o podvodném jednání; k tomu hojně odkazuje na judikaturu tohoto soudu.

[14] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Nejvyšší správní soud předně uvádí, že pokud jde o kasační důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., stěžovatel v kasační stížnosti důvody tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku blíže nespecifikoval. Platí však, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí je vadou, ke které jsou správní soudy povinny přihlížet i bez námítky, tedy z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Vlastní přezkum rozhodnutí soudu je totiž možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský (městský) soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

[17] Veškerá výše uvedená kritéria rozhodnutí městského soudu splňuje. Jedná se o srozumitelné rozhodnutí, opřené o dostatek relevantních důvodů. Je z něj zcela zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Ostatně s právním hodnocením městského soudu stěžovatel v kasační stížnosti polemizuje, což by v případě nepřezkoumatelného rozhodnutí pro nesrozumitelnost nebo nedostatek důvodů nebylo možné.

[18] Pokud jde o samotné právní posouzení věci městským soudem [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], předmětem sporu je otázka, zda krajský soud správně dovodil, že rozhodnutí stěžovatele je vnitřně rozporné, a tedy nepřezkoumatelné.

[19] Městský soud v napadeném rozsudku zřetelně rozlišil situace, kdy nadměrný odpočet daně nemůže být uznán, a to: 1) *zdanitelné plnění se vůbec neuskutečnilo*, a z tohoto důvodu nemohl ani vzniknout nárok na odpočet DPH, neboť zde nebylo žádné daňově relevantní jednání; 2) ke zdanitelnému plnění sice došlo, avšak ze všech objektivních okolností vyplývá, že toto plnění je pouze uměle vytvořené za účelem získání výhody plynoucí z právní úpravy DPH, a to aniž by byly tímto jednáním právní normy formálně porušeny (*zneužití práva*); 3) zdanitelné plnění se uskutečnilo, zároveň však došlo k porušení právních norem (*daňový podvod*). Na tomto základě konstatoval, že nutnou podmínkou zneužití práva i podvodu na DPH je existence zdanitelného plnění; tyto úvahy přiléhavě opřel především o rozsudky Soudního dvora EU citované v bodu [3] tohoto odůvodnění a o rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2016, č. j. 6 Afs 147/2016-28, a ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Afs 53/2016-55. Z posledně citovaného rozhodnutí se mimo jiné podává, že v případě zneužití práva a podvodu na DPH se jedná „o dva odlišné způsoby, jak neoprávněně získat daňový prospěch. Žalobkyni proto nelze přisvědčit, že existence podvodu na DPH je podmíněna tím, že bylo shledáno zneužití práva.“ Stěžovatel tyto premisy v rovině obecné nezpochybňuje, má však za to, že správce daně provádějící daňovou kontrolu u dodavatele žalobkyně nedovodil zneužití práva tímto subjektem ze zjištění, že deklarované obchodní případy ve skutečnosti vůbec neproběhly.

[20] Nejvyšší správní soud sdílí názor městského soudu, že v napadeném rozhodnutí absentuje důsledné rozlišení mezi tím, zda k neuznání odpočtu DPH došlo proto, že se deklarovaná zdanitelná plnění vůbec neuskutečnila, či proto, že tyto transakce byly buď kvalifikovány jako zneužití systému DPH, nebo jako součást podvodu na DPH.

[21] Je třeba přisvědčit městskému soudu, že stěžovatel skutečně vycházel z rozporuplných závěrů ohledně jednání žalobkyně, respektive obchodních transakcí mezi ní a společnostmi J. K. Consult. Stěžovatel skutečně na několika místech odůvodnění

napadeného rozhodnutí konstatoval, že žalobkyně byla zapojena do *podvodu na DPH* (viz body [37]-[40] a [76]). V bodu [40] tohoto rozhodnutí stěžovatel například uvedl: „V souladu s výše uvedeným odvolací orgán konstatuje, že správce daně v předmětném případě správně vyhodnotil, že obchodní transakce posuzované v souvislosti se zdanitelnými plněními přijatými od společnosti J. K. Consult vykazují znaky podvodného jednání. Tyto znaky jakožto objektivní okolnosti vyplývají ze skutečností obsažených v postoupeném spisovém materiálu a ze zjištění učiněných správcem daně. Odvolací orgán konstatuje, že správcem daně bylo prokázáno, že odvolatel byl účasten podvodného jednání v níže uvedeném řetězci společností, o kterém vědět mohl a měl.“ Na druhé straně, jak správně poznamenal městský soud, stěžovatel v bodu [41] vychází ze zprávy o daňové kontrole provedené u společnosti J. K. Consult, z níž vyplývá odlišná hodnocení předmětných transakcí: „správce daně vyloučil i dodání předmětného zboží pro odvolatele, když konstatoval, že došlo ke zneužití práva“. Tyto závěry stěžovatel posléze opakuje v bodu [81] napadeného rozhodnutí. Nejvyšší správní soud ze správního spisu také ověřil, že správce daně společnosti J. K. Consult ve zprávě o daňové kontrole provedené u této společnosti skutečně kvalifikoval tytéž obchodní transakce se žalobkyní jako *zneužití práva* (viz str. 54-56, body 1-9 této zprávy). Správce daně společnosti J. K. Consult přitom v této zprávě zároveň konstatuje, že deklarované obchody se žalobkyní se *reálně neuskutečnily*. Uvedl zde také, že se jednalo *pouze o fakturační obchody*, které postrádaly ekonomický smysl a při kterých nebyla vytvořena žádná přidaná hodnota. Z toho důvodu správce daně společnosti J. K. Consult předmětná zdanitelná plnění vyloučil (viz str. 56-58, body 12-15 této zprávy). Nejvyšší správní soud tak souhlasí s městským soudem, že vycházel-li stěžovatel z výsledku daňové kontroly provedené u dodavatele žalobkyně (z níž se podává, že deklarovaná plnění nemají reálný základ), je v logickém rozporu jeho závěr o účasti žalobkyně na daňovém podvodu (kde pojmovým znakem je reálná existence takových plnění). Lze přisvědčit i žalobkyni, že ve shora uvedených pasážích zprávy o daňové kontrole u společnosti J. K. Consult správce daně smísl pojmy „*zneužití práva*“ na jedné straně a „*neuskutečnění zdanitelného plnění*“ a „*vyloučení zdanitelného plnění*“ na straně druhé; i samotné závěry této zprávy jsou tedy v otázce posouzení existence respektive povahy deklarovaných zdanitelných plnění vnitřně rozporné. Námitka, že městský soud vytrhl z kontextu jednotlivé pasáže napadeného rozhodnutí a nesprávně je interpretoval, je nedůvodná.

[22] Nejvyšší správní soud se neztotožnil ani s námitkou, že výsledky daňového řízení vedeného s žalobkyní jsou zcela nezávislé na výsledcích daňové kontroly u jejího dodavatele, tj. společnosti J. K. Consult. Jak správně poukázala žalobkyně, pokud správce daně dospěje v souvisejících daňových řízeních k odlišným závěrům ohledně téže transakce, musí se v odůvodnění svého rozhodnutí s těmito rozdíly náležitě vypořádat a případné rozpory odstranit. Lze si jistě představit, že k určitému obchodnímu případu bude každá ze stran přistupovat s jinou motivací a svým jednáním může sledovat různé cíle. Posuzuje-li však správce daně takový obchodní případ pro účely daňové, nelze připustit, aby jej nahlížel dvojí optikou. V rozsudku ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119, č. 1572/2008 Sb. NSS, zdejší soud judikoval, že rozhoduje-li jeden správce daně o daňové povinnosti odběratele a jiný správce daně o daňové povinnosti dodavatele, přičemž v obou případech správci daně posuzují tutéž dodávku zboží, jsou daňové povinnosti obou daňových subjektů úzce spojeny společným skutkovým dějem, který je rozhodný pro určení daňových povinností obou. Proto, „[v]yjde-li v určitém daňovém řízení najevo, že v jiném daňovém řízení dospěl správce daně ve věci identické skutkové otázky, která byla rozhodná v obou řízeních, k odlišným skutkovým zjištěním, musí být vzniklý rozpor odstraněn

v řádném důkazním řízení“. Opačný postup by byl v rozporu se zákazem libovůle a neodůvodněně nerovného zacházení. Správce daně má tedy povinnost s určitostí zjistit podstatu a smysl předmětné transakce a ve vztahu ke všem zúčastněným obchodním partnerům ji kvalifikovat stejně. Tomuto požadavku však daňové orgány v nyní projednávané věci nedostály.

[23] Na výše uvedeném nemůže ničeho změnit ani podrobný popis ekonomické činnosti žalobkyně a jejího dodavatele a vylíčení řady nestandardních obchodních postupů, které mají svědčit o tom, že se žalobkyně zúčastnila podvodu na DPH. Vzhledem k tomu, že jádrem sporu v souzené věci je otázka, zda v posuzovaných transakcích vůbec zdanitelné plnění existovalo, bylo by předčasné existenci podvodu na DPH zkoumat. Teprve bylo-li by postaveno najisto, že žalobkyně obchodováním se společností J. K. Consult realizovala zdanitelné plnění, bylo by možné zabývat se otázkou možného podvodu na DPH, respektive zneužití práva. V této souvislosti Nejvyšší správní soud rovněž připomíná, že „[n]edostatek odůvodnění rozhodnutí vydaného ve správním řízení nemůže být dodatečně zhojen případným podrobnějším rozбором právní problematiky učiněným až v kasační stížnosti brojící proti rozhodnutí soudu, jímž bylo správní rozhodnutí zrušeno jako nepřezkoumatelné pro nedostatky v odůvodnění“ (viz rozsudek tohoto soudu ze dne 13. 10. 2004, č. j. 3 As 51/2003-58).

[24] Ze všech shora uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Za podmínek vyplývajících z ustanovení § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. jí proto rozsudkem zamítl.

[25] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého *nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl*. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalobkyni, její náklady jsou tvořeny především částkou 6 200 Kč za 2 úkony právní služby jejího zástupce (podání vyjádření ke kasační stížnosti, podání vyjádření k doplnění kasační stížnosti) podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Přiznána byla též náhrada hotových výdajů zástupce, která činí dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu 300 Kč za jeden úkon (tj. 600 Kč za 2 úkony právní služby). Celkem tak náklady zastoupení tvoří částka 6 800 Kč. Zástupce stěžovatelky doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty. Podle § 57 odst. 2 s. ř. s. platí, že je-li zástupcem účastníka advokát, který je plátcem daně, patří k nákladům řízení rovněž částka, která odpovídá příslušné sazbě daně, vypočtená z odměny za zastupování a z náhrad určených podle § 35 odst. 2 věty druhé. Náklady řízení za zastoupení včetně daně tedy činí 8 228 Kč. Tuto částku je stěžovatel povinen zaplatit žalobkyni do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. července 2019

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu